

Arrest

nr. 40 145 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is als niet-begeleide minderjarige toegekomen in het land en heeft op 19 januari 2007 asiel aangevraagd.

Op 15 juli 2008 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 23 maart 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 24 898.

Op 4 mei 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 32 309 van 1 oktober 2009.

Op 10 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 12 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 18 juni 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 24 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 1 juli 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 6 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 13 juli 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 15 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 22 juli 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 5 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 11 augustus 2009 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in.

Op 28 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 17 september 2009 dient verzoeker een negende asielaanvraag in.

Op 8 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 oktober 2009 dient verzoeker een tiende asielaanvraag in.

Op 25 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 2 november 2009 dient verzoeker een elfde asielaanvraag in.

Op 14 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 december 2009 dient verzoeker een twaalfde asielaanvraag in.

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten F.G.S.
geboren te K. , op (in) 00.00.1990
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/12/2009 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 19/01/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 24/03/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 04/05/2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 12/05/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 10/06/2009 een derde asielaanvraag indiende die op 12/06/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 18/06/2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 24/06/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 01/07/2009 een vijfde asielaanvraag indiende die op 06/07/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 13/07/2009 een zesde asielaanvraag indiende die op 15/07/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 22/07/2009 een zevende asielaanvraag indiende die op 05/08/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 11/08/2009 een achtste asielaanvraag indiende die op 28/08/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 17/09/2009 een negende asielaanvraag indiende die op 08/10/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 14/10/2009 een tiende asielaanvraag indiende die op 25/11/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 02/11/2009 een elfde asielaanvraag indiende die op 14/12/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 23/12/2009 een twaalfde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn twaalfde asielaanvraag twee attesten voorlegt afkomstig van de Ambassade van Irak te Brussel en die dienen om de identiteit van betrokkene te bevestigen. Het eerste attest is een bevestiging dat betrokkene in de onmogelijkheid is om zijn geboorteakte aan te vragen in zijn geboortedorp en een tweede attest is een bevestiging van de identiteitsgegevens van betrokkene zoals die vermeld zijn op zijn identiteitskaart. Overwegende dat hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag zijn identiteitskaart voorgelegd heeft tijdens zijn gehoor op het CGVS. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van 15/07/2008 van oordeel was dat de voorgelegde identiteitskaart een vervalst document is en dat betrokkene op deze wijze poogde de Belgische autoriteiten te misleiden. Ook uitte het CGVS ernstige twijfels omtrent de beweerdte afkomst van betrokkene. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 24/03/2009 het CGVS volgde in haar conclusies en het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming aan betrokkene weigerde te verlenen. Overwegende dat de voorgelegde attesten van de ambassade dan ook niet als nieuw element kunnen beschouwd worden daar de ambassade zich voor de bevestiging van de identiteitsgegevens zich gebaseerd heeft op een vervalst document. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in fine het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand, alsook om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Eerste middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer.

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

De vrees van verzoeker is dan ook dat hij bij een terugkeer onmiddellijk zou aangehouden worden, en zonder een eerlijk proces zal berecht worden.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruitvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Artikel 48/3, §1 van de Wet van 15 december 1980 stelt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen. zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing, doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld;

Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan.

1. Ernstige vrees voor daden van vervolging.

Verzoeker kan daadwerkelijk niet terugkeren naar zijn vaderland op grond van ernstige vrees voor daden van vervolging.

Dit blijkt duidelijk uit het feitenrelaas hoger.

Artikel 48/3, voornoemd, geeft onder meer en niet limitatief, voorbeelden aan welke vormen deze daden van vervolging kunnen aannemen.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich aan enkele van deze vormen kan verwachten.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn veiligheid op geen enkele wijze kan verzekerd worden bij een gedwongen terugkeer.

2. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behorend tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Het mag uit het feitenrelaas duidelijk zijn dat ook aan deze voorwaarde is voldaan.

3. Niet kunnen inroepen van de bescherming van het land van herkomst.

Verzoeker is precies het land moeten ontvluchten omwille van bedreiging door een terroristische beweging;

Gevonden worden door deze beweging zou met zich meegebracht hebben dat verzoeker wederom onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.

4. Persoonlijke vervolgingsvrees.

Het staat vast dat indien verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren hij, in het beste geval, onmiddellijk zal opgepakt worden en gevangen gehouden zal worden, zonder enige vorm van proces.

De bijhorende martelpraktijken zijn algemeen gekend (verzoeker was er overigens al eens aan onderhevig).

Het is dus zeker niet zo dat verzoeker een algemene situatie inroept om zijn veiligheidsvrees te onderbouwen, doch juist wel het concrete gevaar voor persoonlijke vervolging.

Uit bovenstaande blijkt dus dat het gedwongen laten terugkeren van verzoeker naar zijn vaderland een duidelijk, ernstig, en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Irakese staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen. Eveneens is er een groot risico dat verzoeker, na een hechtenis zonder een (eerlijk) proces zal worden veroordeeld, mogelijk na folteringen en mishandelingen, door particulieren of door de overheid.

Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagelijks plaatsvindt."

Waar verzoeker een uiteenzetting geeft van een 'ernstig onherstelbaar nadeel' en verwijst naar artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze hij artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht en dat hij een loutere uiteenzetting geeft van het feit dat bij een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst dit een duidelijk, ernstig en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Tevens dient erop gewezen te worden dat de uiteenzetting van een "het moeilijk te herstellen ernstig nadeel" en van een "middel" twee afzonderlijke voorwaarden zijn voor het indienen van een vordering tot schorsing. De uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is geen middel. De verzoeker voert bijgevolg geen ontvankelijk middel aan.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid te worden genomen.

Uit bovenstaande is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer."

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De thans bestreden beslissing is de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek te gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De twaalfde asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die aantonen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze betwist dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de concrete overwegingen van de bestreden beslissing. Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing op geen enkel punt doch beperkt zich tot het opwerpen van een vage kritiek. Op dergelijke wijze maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief. Daar verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht kon de verwerende partij in alle redelijkheid beslissen tot de niet in overwegingname van verzoekers asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker van mening is dat een zeer rigide houding enkel met zich zal meebrengen dat indien hij terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, folteringen, oneerlijke processen en diens meer, merkt de Raad op dat dit louter blote beweringen zijn die niet van die aard zijn om een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU